

PAAVO RINTALA

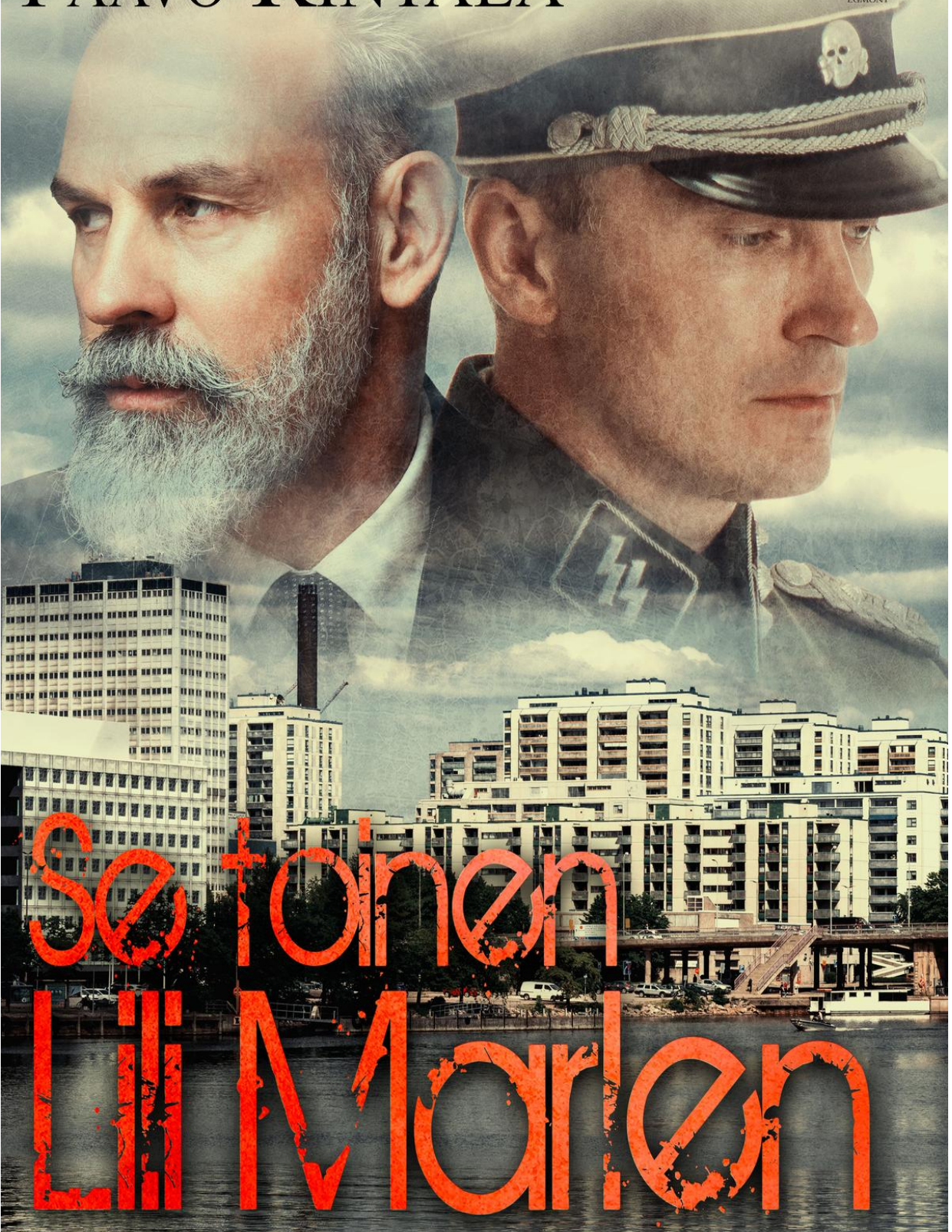
SAGA
EGMONT

Sotoinen Lilimorinen

PAAVO RINTALA

SAGA
EGMONT

Sotoinen
Lii Marlon

Paavo Rintala

Se toinen Lili Marlen

SAGA Egmont

Se toinen Lili Marlen

Cover image: Shutterstock

Teos on julkaistu historiallisena dokumenttina, jonka kieli kuvastaa julkaisuaikansa näkemystä.

Copyright © 1973, 2020 Paavo Rintala and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726547030

1. e-book edition, 2020

Format: EPUB 2.0

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

SAGA Egmont www.saga-books.com - a part of Egmont,
www.egmont.com

1.

Johtaja Hermann on lähdössä Suomeen.

Kolmekymmentä vuotta on kulunut, kun hän viimeksi matkusti sinne. Silloin hän oli 23-vuotias ja meni sotilaana ja valoittajana, nyt huvi- ja liikematkalle.

Kolmeenkymmeneen vuoteen mahtuu kokonainen uusi sukupolvi ja vaikka mitä kylmää sotaa ja ylikuumentunutta rauhaa, mutta myös D-markan vakaata nousua ja maan asettumista vääjäämättömästi valtiona sille paikalle, johon se Euroopassa kuuluu nyt niin kuin silloinkin.

Ja hyvin on sujunut hänellä itselläänkin, ainakin melko mukavasti. Yritys on kasvanut. Tämä ei ole enää sama isoisan aikainen rännitehdas kuin 30 vuotta sitten. Eikä tässä enää valmisteta pelkkiä kuoria jää- ja pakastekaappeihin niin kuin vielä isän aikaan. Tosin tämä nyt ei ole enää samalla lailla »oma» kuin isoisan aikaan, mutta kelläpä se tämmöinen yli sadan työntekijän tehdas nykyaikana enää voisikaan olla yksityisesti oma. Sitä joutuu superteollisuuden armoille nykypäivinä suuremmatkin yritykset kuin tämä meidän. Sitä kun kerran haksahuttaa suuren tulevaisuuden toivossa ja menee Philipsin lankaan elikkä ryhtyy alihankkijaksi, sitä ajautuu väkisinkin superteollisuuden mahaan. Se on kuin luonnonlaki. Minkäpä sille voi. Mutta onhan siinä yksi lohtu: superteollisuuden maha on niin avara, ettei sitä ulkopuoliset edes huomaa. Ja kaikkihan me tässä ennen pitkää sinne kuitenkin valutaan, aina pikku valtioita myöten.

Muuten on mennyt oikein hyvin. Hienosti.

Rouva Hermann tulee.

-Minä olen valmis. Kaikki tavarat on autossa. Sinä et ole edes vaatteita vaihtanut. Mitä sanot minun matka-asusta? Onko tämä housu-pusero -yhdistelmä liian seksikäs?

-Seksikäs? Hyh.

-Sinulla on täällä niin huono tuuletus. Mikset pidä edes ikkunaa auki?

-Kaikki tehtaan äänet tulee sisään. Kun olis vähän suurempi yritys, vois rakentaa konttorin tehtaan ulkopuolelle. Minä olen heti valmis.

-Sinullahan on ... et kai sinä noissa kovissa kauluksissa aio ajaa. Täytyy vaihtaa ainakin paitaa, rouva sanoo, etsii kaapista paidan ja tuo sen miehelleen. - Tässä, löytyihän. Minä olen varta vasten organisoinut sinulle erilaisia paitoja. Tämä on hyvä. Pane päällesi ... Liian seksikkäänäkö sinä pidit tätä minun?

-Sinun ikäises ihmisen päällä kaikki tuommoiset on vähän, herra Hermann sanoo ja vaikenee.

-Onko tämä sinusta säädytön?

-Pikemmin.

-Hyvänen aika, enhän minä ole vielä mikään isoäiti Marlene Dietrich ja pitäähän sekin harppu jos minkälaista nuorten tyttöjen vaatetta.

-Et sinä ole enää Brigitte Bardotkaan!

-Vaihda se paita ja lähdetään.

-Juu. Tämä on selvä, johtaja Hermann irrottaa kalvosinnapit ja alkaa riisua paitaa. - Kato, on niitä semmoisiakin teollisuusmiehiä, jotka vie vaimonsa varta vasten lomamatkalle, hän sanoo.

-Itse menet sinne kauppoja tekemään ... Kuule, miksi sinä itsepintaisesti pidät yhä noita vanhoja housuja. Nehän kiiltää persuksista.

-En kai minä hyviä housuja poiskaan. Ei ole varaa. Vaikka minä tässä komeilenkin omistajana ja johtajana, sun

ainakin pitäis tietää, ettei tämä tehdas ole enää minun.
Minä olen pelkkä Philipsin alihankkija.

-Mitäs menit muhinoimaan sen kanssa.

-No minä kun luulin.

-Sinun isoisä ei olisi mennyt. Eikä isäsikään.

-Minä kun oletin, että siitä vasta nousu alkaa. Kun suostuu superteollisuuden alihankkijaksi, se on kuin pikkusormen antaminen pirulle. Näin alastomaksi Philips on kalvanut minut ... Kuule, mulla on siellä kartta, ota ettei unohdu. Minä kaivoin sen varta vasten vanhoista kätköistä. Lapin kartta. Se oli minun säähavaintoaseman seinällä.

-Tässä se on, rouva Hermann sanoo ja levittää kartan pöydälle. Hän katselee sitä ja alkaa laulaa puoliääneen:

Vor der Kaserne
vor dem grossen Tor

stand eine Laterne ... kuule Kurre, siihen aikaan kun sä olit täällä, Belgradin kautta tuli Lale Andersenin ääni, kaikki lauloi sitä ...

wie einst Lili-Marlen!

-Me ei kyllä sitä laulettu, johtaja Hermann sanoo, - ... me sanottiin ääntäkin vanhan huoran ääneksi. Ooch nich Lili-Marlen!

-Älä ole karkea, Lale Andersen on kuollut, rouva sanoo.

-Ai sekin on kuollut. En minä häntä henkilökohtaisesti tarkoittanut. Kaikki silloiset ihmiset kuolee ympäriltä. En minä häntä tuntenut. Ai kuollut. Kaikki silloiset äänetkin hiljenevät ympäriltä, yksi toisensa jälkeen.

-Niin sitä ihmiset kuolee pois, rouva sanoo.

-Meillä oli kymmeniä eri versioita siihen. En muista. Laulut on unohtuneet. Laulajat kuolee pois. Ja sanoittajat on kuolleet jo ajat sitten ... odotas ...

Oben aus der Kaserne

*Übers grosse Tor
Kick ick uff die Laterne
Doch keener steht davor.
Wie sollte ooch eener unten stehen
Mann kann in Dustern doch nich sehen
Ooch nich Lili-Marlen!*

- Sä muistat hienosti, rouva ihastelee.
- Ensimmäisen säkeistön sitä aina muistaa, mies sanoo.
- Venttas kun mä muistelen miten toka säkeistö meni ...

*Keene Sterne funkeln
Und ick hab jeflucht,
Und ich hab im Dunkeln
Die Marlen gesucht ... siihen loppu, en mä*

muista, herra Hermann sanoo. Hän yrittää kuitenkin vielä tapaila sanoja muististaan. Silloin huoneeseen kuuluu auton pakoputken voimakas ääni.

Autosta on varmaan äänenvaimentaja rikki.

2.

Martin Kubler tulee tehtaan pihalle ja huutaa kadulle:

-Angela, aja tänne vaan. Kyllä se tää tehdas on.

Angela ajaa miehensä viittoilun mukaan.

-Tämäkö se on? hän kysyy.

-Tämä sen täytyy olla. Pysäytä siihen. Angela Kubler pysäköi auton tehtaan portille. Se on vanha pakettiauto, jonka vetokoukussa on perävaunu-asuntovaunun yhdistelmä. Rakennelman seinät on kovalevyistä ja tuettu puulistoilla. Perävaunun katolta nousee kamiinan savutorvi. Vai olisiko tuo pakoputki? Ei se voi olla. Sieltä nousee puuhiilen savua. Minkähän valtakunnan katsastusviranomaiset hyväksyvät moisia peräasuntovaunuja liikenteeseen? Ei silti, itse vetojuhta, pakkarikin, on aikoja sitten ohittanut autojen keski-iän; mutta moottori saattaa olla hyväkin, ei sitä aina koria katsomalla voi tietää. Kun tämä yhdistelmä ohittaa teidät kadulla tai kiilaa edessänne maantiellä tai pysähtyy tehtaanne portille tai talonne eteen, näette vanhahkon pienen miehen ja samanikäisen jykevän muorin istuvan ohjaamossa. Älkää vihastuko, vaikkette heti pääsisikään ohittamaan. Älkää olko ivallisia. Ulkokuori saattaa pettää.

Siinä ajaa teidän ohitsenne tai pysähtyy teollisuuslaitoksenne portille Euroopan viimeinen.

Viimeinen?

Ainakin eräs viimeisiä todella vapaan elinkeinon ja markkinatalouden harjoittajia Euroopassa, tosi riippumaton yksityisyrittäjäpariskunta.